

Het is duidelijk, dat de laatste tijd Rusland met vele middelen is gaan streven naar een steeds grotere invloed in het zuiden van Azië. Vietnam, dat de Amerikanen het land uit heeft kunnen werken en zijn strijd ook tegen de Fransen met goed succes heeft kunnen afsluiten, is op zich een natie, die voor de Russen aantrekkelijk is en bovendien door de gehele wereld min of meer bewonderd wordt om zijn vasthoudendheid.

Bij het optreden en de werkwijze van dit volk zal men bovendien niet mogen vergeten, dat zij rond 40 jaren in een toestand van oorlog hebben geleefd. Want in die periode heeft men hier praktisch geen werkelijke vrede gekend.

Rusland heeft door steun aan Ho Chi Min geprobeerd de begeerde invloed in Azië te verkrijgen en is daarin redelijk goed geslaagd. Ook al is na het uitbreken van de vrede de hulp, die men het vernietigde Vietnam bood, tamelijk klein geweest. Alleen de laatste 3 weken is er sprake van een toenemende hulpverlening en worden ook moderne wapens in grote getale geleverd, evenals munitie. Dat gelijktijdig bepaalde productieapparaten en machines worden geleverd, die niet direct met de strijd in verband staan, geeft hierbij overigens te denken.

Zeker is wel, dat het voor Vietnam van groot belang is deze steun te ontvangen en te behouden. Men heeft immers een bijna geheel verwoest land op te bouwen.

Wanneer wij de positie van China in deze bezien, zo dienen wij te beseffen, dat dit land zich reeds lange tijd, zelfs reeds rond 1900, in feite bedreigd heeft gevoeld door de Russen. De conflicten, die u zich van de laatste tijd nog herinnert over bepaalde eilandjes in een grensrivier, de conflicten in de Mongolei en de sluipende infiltratie, die aanleiding werd tot de opzegging van de hulpverdragen met Rusland maken duidelijk, dat er in dit opzicht niet veel veranderd is. Dit alles zal u bekend zijn.

Ideologische verschillen spelen ook een grote rol: Rusland ziet zichzelf als behoeder van de sociale revolutie en is bereid alles te doen, wat noodzakelijk is om het eigen systeem in andere landen te verbreiden en aan anderen op te leggen. Zeker dus ook aan China.

Nu zijn juist de Chinezen, zeker wanneer het invloeden van buitenaf betreft, nogal eigenaardige mensen. Zolang er een Mao aan de macht was - 'n man, die in staat was geheel China met een enkel woord achter zich te krijgen - bleef dit konflikt op de achtergrond.

De Russen begrepen heel goed, dat zij kameraad Mao, de grote voorzitter, niet al te veel in de wielen moesten rijden, indien zij ooit iets van hun denken zouden willen verbreiden. Maar de voorzitter is dood.

Sindsdien is er op vele gebieden nogal wat verwarring ontstaan in China. Zeker geldt dit voor de uitwerking van de z.g. kulturele revolutie, waarin Mao zelf, maar toch voornamelijk een koterie rond hem, een grote rol speelde.

Hierdoor kwamen vele briljante, maar dogmatische jongelieden aan de macht en wisten grote invloed te verwerven. Toen de kulturele revolutie overbodig werd, heeft men hen en de meer fanatieke volgelingen grotendeels in de landbouw in verre streken, het onderwijs in afgelegen provincies, maar

vooral wanneer het mensen met leiderskapaciteiten betrof, in het leger onder gebracht.

Velen van deze jongeren waren ijverig en zeer goed geschoold, zodat er onder hen nogal wat zijn, die hogerop zijn gekomen en wederom invloed wisten te vergaren. Juist deze officieren willen niet, dat er op enigerlei wijze afbreuk wordt gedaan aan het werk en de stellingen van de grote voorzitter **en** hiervoor willen strijden, zelfs wanneer de regering het nodig vindt. Mao wat verder op de achtergrond te schuiven. Zijn mausoleum mag blijven staan, mag bezocht worden, maar rode boekjes zijn minder gewenst in deze dagen.

De huidige regering dient dan ook in alle opzichten rekening te houden met een militaire groep, die bereid is de zuiverheid van het chinees socialisme ten koste van alles te verdedigen.

Dit betekent dus, dat men de zuiverheid van de leer wil verdedigen in eigen land, maar ook tegen invloeden van buitenaf en hierbij bijzonder fel gekant is tegen andere socialistische systemen, die volgelingen zouden willen winnen of invloed op het heilige vaderland met zijn leer zouden kunnen uitoefenen.

Let wel: kommunisme is ^{na} term, die in de landen, die met dit woord worden aangeduid, gemeenlijk niet gebruikt wordt.

Zowel de staatslieden als de militairen zien verder duidelijk, hoe zij langzaam maar zeker ingesloten worden door de russische invloedssfeer. Boven hen Siberië, een land, dat zich steeds verder ontwikkelt. Mongolië kent eveneens een russische beïnvloeding, die niet bij de grens ophoudt en veel sterker is dan voor chinese puristen aanvaardbaar kan zijn. Bovendien zijn aan de grens tussen Rusland en China nogal wat troepen gelegd.

Van groepen als Taiwan, maar ook van landen als Japan kan men evenmin veel goeds verwachten. Deze landen zijn immers geheel in de greep van het westerse industrialisme gekomen. Zelfs indien zij dit zouden wensen, is het voor dergelijke landen niet mogelijk zich bij China aan te sluiten, zonder hierbij zoveel aan mogelijkheden enz. te verliezen, zodat ook van hen niet mag worden aangenomen, dat zij onder alle omstandigheden China vriendschappelijk gezind zullen blijven.

Dit alles was echter niet al te urgent. Met het westen meent men een redelijke relatie op te kunnen bouwen, van een directe russische aanval zal ook niet te veel komen, gezien de behoefte van Rusland in de gehele wereld een rol te kunnen spelen en de noodzaak, tot bepaalde verdragen met het westen te komen.

Opeens echter blijkt zich de russische invloed in zuid-Azië steeds verder uit te breiden. Hierbij is Vietnam in feite alleen maar de meest strijdlustige natie. Het bleek dan ook niet mogelijk, enige chinese invloed in dit land te handhaven.

Het leek een juiste oplossing in een grensland een geheel op China gericht regime aan de macht te helpen. Dit ongeacht de daden, die dit regime stelde tegenover eigen burgers en anderen, betekende een soort evenwicht. Maar een lang leven was het bewind van Lom Nol niet beschoren.

Ook al pretendeerde Vietnam alleen maar de opstandelingen tegen het inderdaad wel zeer wrede regime te helpen, toch greep het meer en meer ook in door wapens en soldaten over de grens te zenden. En zoals u weet, heeft het nu de chinese regering praktisch geheel uitgeroeid.

Maar in afgelegen delen van Cambodja zijn nog verzetshaarden aanwezig. De Khmers beschikken nog over voldoende troepen en China is bereid wapens te leveren, zover zij dit wensen. De laatste 7 weken hebben de chinezen dan ook kans gezien hier voldoende munitie en moderne handwapens aan te voeren.

Toch is de kans, dat deze vaak slecht geoefende troepen met weinig zware wapens en zeer moeilijke aanvoerwegen, het zullen kunnen bolwerken tegen een volledig goedbewapend leger van rond 150.000 nil.

Het is dus niet denkbaar, dat China zonder directe ingreep zijn invloed kan behouden. De generaals hebben nu als volgt geredeneerd: De russen durven toch niet direct in te grijpen. Wij zijn nu net vrienden geworden met de Usa, het westen begint ons te waarderen. Niemand zal een wereldoorlog willen riskeren.

Wanneer wij dus handig zijn, kunnen wij deze zaak als volgt oplossen: Wij vallen Vietnam aan. Wij doen dit echter beperkt en beperken ons tot strijd nabij de grens - wat voor onze aanvoerwegen goed is en guarillatactieken minder bruikbaar maakt voor onze tegenstanders. Zo ontlasten wij onze medestanders en kunnen bovendien enkele voordelen behalen.

Opvallend is hierbij, dat de militairen spreken over een "grenskorrektie", terwijl de politici spreken over een door vietnamees gedrag onvermijdelijk geworden strafexpeditie.

Op deze wijze, zo menen de strategen, kan men Vietnam dwingen uit Cambodja zoveel getrainde troepen weg te halen, dat men zelf de kans krijgt voor de vrienden daar versterkingen aan te laten rukken. Onopvallend natuurlijk.

Maar zodra de oorspronkelijke regering van Cambodja weer enige steden in zijn macht heeft, kan het gezag daar de chinezen te hulp roepen en is een openlijk ingrijpen in een "binnenlandse strijd" mogelijk geworden. De militairen spreken overigens in hun ontwerpen over "het geven van technische steun". Wat dit betekent, kun je gemakkelijk begrijpen, wanneer je beseft, dat de amerikanen in Vietnam op deze wijze eveneens zijn begonnen.

Zo bezien gaat het in dit konflikt in feite om een strijd tussen twee systemen, elkander evenzeer verwant als Rome en de reformatie, waarbij de strijd nu wordt uitgevochten over de hoofden van vietnamezen, cambodjanen en chinese troepen, die niet geheel beseffen, waarom het eigenlijk gaat.

Er blijkt verder voor China hierdoor een mogelijkheid te ontstaan, om ook elders de eigen invloed te vergroten. De kans, grote zeggingschap te verwerven in landen als Laos, is apert, ook al zal naar buitentoe natuurlijk de onafhankelijkheid van dit en dergelijke staatjes geheel worden gehandhaafd.

Het gaat kennelijk om een winnen van een grotere invloedssfeer, vergelijkbaar met de wijze, waarop de USSR in Europa over satellietstaten beschikt en wel zo, dat de grens ligt bij landen als India, dus sterk westersgebonden gebieden.

/te Men hoopt op deze wijze de dreiging van een russische omcirkeling af/kunnen wenden en gelijktijdig een algehele suprematie van China over geheel Azië - nog steeds een droom - naderbij gebracht kunnen worden.

Als u dit konflikt op deze wijze benadert, zo ziet u, dat het geen kwestie is van gevechten nabij de een of andere grens. Eerder zijn het zetten in een schaakspel tussen strategen en politici, waarbij tot op dit ogenblik helaas de strategen de overhand schijnen te hebben.

Maar voor de huidige chinese regering is de oorlog bovendien nog een handig apparaat, waarin men alle troepen, die niet geheel vertrouwd kunnen worden en de jonge mensen, waarvan men aanneemt, dat zij weer terug zouden willen naar een orthodox maoïsme, heen kan zenden. Wanneer velen daar als helden vallen, is dit een voordeel, terwijl degenen, die veilig terug keren, enkele voorrechten gegeven zullen worden, zodat zij voorlopig wel wat anders hebben om zich mee bezig te houden dan de juiste leer.

Het is zonder meer duidelijk, dat vanuit het standpunt van Peking op het ogenblik dit geschil een zeer nuttige zaak is. De enige moeilijkheid ligt in het verkrijgen van een voldoende moderne bewapening. Deze wapens zal men deels in het buitenland ~~aan~~ moeten kopen - in de afgelopen 5 maanden zijn pogingen hiertoe gedaan en met sommige landen reeds overeenkomsten hieromtrent gesloten.

Zelfs indien men alsnog zou weigeren deze wapens te leveren, bezit China echter één ding, dat Vietnam niet heeft: een zeer grote en gemotiveerde bevolking, waaruit soldaten geput kunnen worden. Zelfs Rusland beschikt niet over een dergelijke militaire mankracht.

Wanneer men het volk op een gegeven ogenblik zou voorhouden, dat het vaderland wordt aangevallen door de Vietnamezen - iets, wat men dank zij het beheersen van alle nieuwsmedia gemakkelijk zou kunnen doen - kan men bijna zeker op korte termijn naast het staande leger over rond 2.000.000 reeds in het gebruik van wapens geoefende vrijwilligers beschikken.

Men kan dus zo nodig het leger zoveel uitbreiden, als men wil en kan zich grove verliezen permitteren, die de tegenstanders niet kan aanvaarden. 100.000 Man meer of minder verlies is voor de bewindvoerders in deze fase van hun plannen van geen enkel belang.

Voor de militairen is het bovendien zeer belangrijk, dat zij dit konflikt met een zegepraal, een bereiken van alle gestelde doelen, kunnen beëindigen. Zij hebben in feite dit geschil doorgezet. Wanneer zij slagen zal hun invloed op de gang van zaken in China aanmerkelijk toe kunnen nemen.

Het leger zal dan zijn invloed in partijkringen groter zien worden, wat dan weer betekent, dat de legerdiscipline, die volgens vele hoge officieren wel wat veranderingen van node heeft, zal kunnen worden aangepast aan de verlangens van de generaals.

Zelfs wanneer men dit alles vanuit een zuiver materieel standpunt beziet, zal men toe moeten geven, dat de chinezen dan wel niet volgens het internationale recht juist hebben gehandeld, maar dat zij gezien de vele provocaties, waaraan zij

de laatste jaren blootstonden op vele plaatsen, toch nog met een overlegde terughoudendheid optreden.

De waardering, die je moet hebben voor de chinezen, in vergelijking met de russen, is wat moeilijker duidelijk te maken, maar mogelijk kunt u dit volgen:

De russen hanteren een sterk bureaucratisch systeem, waarbij alles vanaf de top wordt gedikteerd. Een zeer centralistisch geheel, waarbinnen de eenling weinig of geen invloed heeft.

China is in wezen opgebouwd als een pyramide van kleine gezagseenheden. Wat betekent, dat elke kommune, elke wijk, elk bedrijf, een grote mate van zelfstandigheid bezit, zijn eigen werk, loon enz. grotendeels kan bepalen, mits men maar blijft beantwoorden aan de eisen, die door de partij en het land aan de eenheid worden gesteld.

De gemeenschappen aan de basis van de pyramide bezitten een grote mate van vrijheid. Zo kan een kleine groep mensen besluiten het een of ander te gaan fabriceren en zal zij zelfs enige hulp daarbij van bovenaf ontvangen, zolang het product maar bruikbaar is binnen eigen volk. Zelfs de exportmogelijkheid van dergelijke producten wordt onderzocht en zo nodig bevorderd.

Het aantal kleine fabriekjes, die op deze wijze uit eigen initiatief in china op het ogenblik werkzaam zijn, is dan ook verbluffend. Op het ogenblik zijn dit er zeker meer dan 50.000. Zij vervaardigen zowel zaken als pingpongballen, reukwerken, kralen kettingen en beeldjes of aardewerk voor de export als zaken, die eigen land nodig heeft, zoals bestek, wekkers enz.

Al deze fabriekjes werken met zeer beperkte middelen, zijn volgens westerse opvattingen vaak zeer primitief van opzet en werken in vele gevallen deels of zelfs geheel met afvalmaterialen van de staatsbedrijven.

Gemeenlijk leveren zij een redelijk goed product af en beantwoorden aan de wensen van de verbruikers. Zij vormen een soort middenstand. Zeker, deze bedrijfjes worden beheerd door een kommune of een commissie van degenen, die er te samen werkzaam zijn. U kunt het vergelijken met de kleine middenstanders in Nederland, die werken met een baas en mogelijk 5 tot 15 personeelsleden.

Het is uit dit alles wel duidelijk, dat China, ondanks de idealistische instelling en strenge partijdiscipline, de eenling meer eigen ontwikkelingsmogelijkheden biedt en zo volgens mij de voorkeur verdient boven het russische systeem.

De russen hebben veel tot stand gebracht en zijn in rond een halve eeuw meer dan 200 jaren in ontwikkeling vooruit gegaan, zowel in opvoeding, technische mogelijkheden als zelfs - uitgaande van het gemiddelde - leefgewoonten. Zelfs de mentaliteit van de doorsnee rus is in die periode bijna onvoorstelbaar sterk veranderd. Maar het werkt en denkt monumentaal en onderwerpt zich aan plannen van deskundigen, die de werkelijke mogelijkheden, noodzaken en omstandigheden slechts beperkt kennen.

China gaat uit van de basis, van de eenling en zijn plaats binnen een kleine en voor hem kenbare gemeenschap en

baseert zijn plannen voor productie, ontwikkeling enz. in veel grotere mate op de kleine groepen en hun mogelijkheden.

De chinees heeft in veel mindere mate te maken met een verafstaand anoniem systeem, dat zich alleen middels politie en dergelijke zaken kenbaar maakt. Hij heeft te maken met zijn eigen volksgemeenschap en in vele gevallen is het ook die gemeenschap, die hem veroordeelt of bestraft, wanneer hij fouten maakt, die hem huldt en beloont, wanneer hij iets bijzonders presteert.

Gezien de nadruk op individuele prestatie en ontwikkeling geef ik persoonlijk de voorkeur dus aan China. Maar nogmaals, dit is een zuiver persoonlijke keuze.

Interessant in dit alles is ook de kulturele achtergrond van China. Hier denkt men in feite nog grotendeels in de termen van de taoïsten. Termen, die enerzijds betrekking hebben op een noodlotsgebondenheid, maar anderzijds ook tot verering voeren voor perfecte ordening. Om zelfs het moderne China beter te kunnen begrijpen, moet u leren denken volgens de basiswaarden van een Kun Fu Tze en een Lao tze. ~~La~~ zijn deze klassieke leermeesters verboden geweest, nu worden hun werken weer oogluikend toegelaten, maar de geest, die zij ademen, is die van China.

Een mentaliteit, die uitgaat van een op de juiste plaats zo juist mogelijk functioneren, is dit volk als geheel eigen. Behoren tot de groep, binnen de groep, je taak juist vervullen, brengt daardoor voor velen een innerlijke bevrediging met zich, die wijst in de richting van bijna religieuze gevoelens in dit opzicht.

De kern van China beruiste altijd op een enorme gebondenheid van de mensen met de bodem, maar daarnaast met hun eigen gemeenschap. Waaruit af te leiden valt, dat het huidige systeem veel beter aan de geestelijke en innerlijke behoeften van de doorsnee chinees tegemoet kan komen dan het russische systeem, dat in dit opzicht zelfs vaak faalt t.a.v. de russische burger.

De nieuwste ontwikkelingen in China wijzen er op, dat wel een grotere persoonlijke vrijheid wordt nagestreefd, maar dat de verbondenheid met eigen omgeving, zoals die in wijkraden, blokken, communes, samenwerkingsverbanden en bedrijven bestaat nog steeds door de meesten als persoonlijk zeer belangrijk wordt gevoeld en daarom wordt voortgezet. Dit blijkt zelfs het geval te zijn op punten, waar nu zeker geen grote pressie of dwang van buitenaf wordt uitgeoefend in deze richting.

Vergelijk je met de russen, dan blijkt, dat de doorsnee burger eerder in zijn hart tegen het systeem ageert, zij het op zeer persoonlijke basis en probeert zich aan de dwang van het systeem zelf te onttrekken.

Duidelijk wordt dit, wanneer men beseft, dat het systeem atheïsme aanbeveelt, maar dat ondanks alle maatregelen om dit te bevorderen, de belangstelling bij de doorsnee rus voor kerken en geestelijke bewegingen steeds groter wordt.

De emotionele verbondenheid met zowel belevingen van het paranormale, als van kerkelijke riten, neemt steeds meer toe, zelfs in die mate, dat openlijke maatregelen daartegen steeds minder mogelijk zijn, omdat zij te veel verzet zouden

oproepen.

Volgens mij kan dit gelden als bewijs voor de stelling, dat het russische systeem in zijn huidige vorm niet tegemoet komt aan de innerlijke en emotionele behoeften van de bevolking. Een punt om eens te overwegen.

Bezie je Vietnam, dan blijkt wonderlijk genoeg, dat wij ook hier te maken hebben met een systeem, dat voor het grootste deel van de bevolking niet kan beantwoorden aan de innerlijke behoeften van de mens. Het is moeilijk dit kort en toch duidelijk uiteen te zetten, maar ik wil het dan als volgt formuleren:

Men is uitgegaan van het ene onfeilbare systeem en heeft een ieder daarin een plaats gewezen zonder ook maar te vragen, of hij in staat is, die plaats werkelijk te bekleden.

Men heeft, kortom, niet tot de mensen gezegd: breng jezelf mee met al, wat je bent en kunt en help ons een nieuwe gemeenschap op te bouwen, maar stelde: dit is het beeld van de gemeenschap, die wij na moeten streven, Burger, pas daarin op de door ons gestelde plaats of krepeer.

Het is duidelijk, dat een dergelijke benadering een veelheid van vluchtelingen in de hand werkt. Waarbij moet worden opgemerkt, dat een groot deel van de vluchtelingen bestaat uit mensen, die hun welvaart eens en hun mogelijkheid tot vluchten nu te danken hebben aan het feit, dat zij hun volksgenoten hebben uitgebuit of bedrogen.

Dat mag, gezien de ellende van deze vluchtelingen, misschien nu niet zo hardop gezegd worden, maar dat verandert niets aan de feiten.

In feite kent Vietnam maar één factor, waardoor het tot enige eenheid kan komen: een gemeenschappelijke vijand. Zeer waarschijnlijk is de erkenning van dit feit door leiders o.m. de aanleiding geweest voor intriges en pogingen tot ingrijpen buiten eigen land, zoals in Cambodja. Het was nodig een gemeenschappelijk doel te scheppen door het bestrijden van een vijand. Want alleen, waar vijanden komen, zullen de mensen hun eigen belangen ondergeschikt blijven maken aan deze strijd.

U weet het misschien nog wel: toen men streed tegen vijanden als de V.S. en het bestuur van zuid Vietnam, stonden zelfs de boeddistische monniken achter de strijd en handelden ten voordele van een systeem, dat hun invloed en de waarde van hun geloof geheel ontkent.

Ik stel, dat de regering strijd nodig had, omdat het systeem van maatschappelijke opbouw, zoals men dit ontworpen had, door onderlinge strijd niet bleek te kunnen functioneren.

Het resultaat is, dat op dit ogenblik nog in het geheel van het schijnbaar zo ideëel handelende Vietnam omkooppraktijken opgeld doen. Het betekent ook, dat de mensen, die vluchten, deze mogelijkheid heel vaak "kopen" door de betreffende beambten te betalen. Het komt er op neer, dat iemand, die er iets voor over heeft, beter werk en meer mogelijkheden krijgt dan degene, die vertrouwt op de eerlijkheid van het systeem.

Dit alles openlijk te moeten toegeven of te bestrijden, zou in deze tijd voor de betrokken bestuurders heel erg vervelend zijn. Want het zou neerkomen op een toegeven, dat de staat die nog in opbouw is, in vele opzichten reeds nu een mislukking dreigt te worden. Waarbij bovendien geteld moet worden, dat men op het ogenblik nog niet zelf over voldoende mogelijkheden en middelen beschikt om de gemeenschap in haar huidige vorm te consolideren.

Een land, waarin de helft van de bevolking zwijgende vijand van het systeem is, is een land, waarin alle mogelijkheid tot opbouw en beheersing zeer beperkt is, terwijl het vormen van een gemeenschap met zekere waarden nog heel ver weg is. Want onder deze conditie kan men zelfs met het brutaalste geweld geen zekerheid voor het systeem en werkelijke samenhang in de gemeenschap scheppen.

Daarom het werken met een "gemeenschappelijke vijand." Daarom ook de wijze, waarop men optrad tegen de Chinezen, zelfs tegen hen, die het land wilden verlaten. Dit moest een soort bliksemafleider zijn voor het falen van delen van het systeem. Zoiets als de Joden waren onder het bewind van Hitler dus.

Zeker is, dat vele provocaties tegen dergelijke bevolkingsgroepen zich reeds afspeelden voor men besloot, dat deze burgers het land zo snel mogelijk dienden te verlaten. Alle teleurstellingen, tekorten en mislukkingen werden gewoon toegeschreven aan de burgers van Chinese afkomst. Dit om te voorkomen, dat dergelijke feiten aan het gouvernement zouden worden toegeschreven.

Vietnam had gemeend met deze provocaties plus een uitbreiding van zijn gebied en invloedssfeer langzaam maar zeker de sociale en ideële tegenstellingen binnen eigen volk te kunnen uitwissen.

Dit nu is niet gelukt, want China is aan de grens het land binnengevallen. Hoe zal de situatie zich dan verder ontwikkelen? Denk hierbij ook even na over de mentaliteit van de doorsnee aziat en vooral aan de mentaliteit van de meeste Chinese gezagsdragers.

Dezen vrezen niets meer dan het verliezen van hun gezicht, hun aanzien. Niet slagen betekent voor hen: vernederd worden, zelfs wanneer niemand het op zou merken.

China zal dan ook, wat de strijd ook moge kosten, niet terug willen trekken al eer het kan uitroepen, dat men hen smeekt om de vrede danwel Cambodje bevrijd weet en zo kan stellen, dat het werkelijke doel van de strijd nu bereikt is.

Gezien de verhoudingen en de wapenaanvoer voor Vietnam uit Rusland, die zeer groot is en blijft, ook al is rond de helft van het aangevoerde de laatste dagen op verschillende wijzen teloor gegaan - moet worden aangenomen, dat dit konflikt nog enkele weken kan aanhouden.

China heeft er echter geen behoefte aan Vietnam te bezetten, zelfs maar tijdelijk. Het is echter waarschijnlijk, dat men een behoorlijk oppervlak wil bezetten, waarin zich voldoende Vietnamese burgers ophouden. Dan zal men zeker proberen allerhande onaangename zaken te verbreiden over de huidige regeerders in Vietnam.

Dit zal kenmerkend zijn voor een korte periode voor China zijn troepen meer en meer terug gaat trekken. Men zal dus niet proberen Vietnam te veroveren, maar zal wel alles in het werk stellen om degenen, die nu aan de macht zijn, voor te stellen als verraders van Ho Chi Min. Degenen, die denkbeelden koesteren, die de chinezen niet aangenaam zijn, zullen zelfs worden voorgesteld als verraders van het socialisme en als vijanden van het volk aan de kaak gesteld worden.

Ook al zal men in deze opzet m.i. niet geheel slagen, toch verwacht ik, dat binnen 14 dagen een eerste aanzet van deze werkwijze kenbaar zal worden en mogelijk ook reeds door het buitenland beseft zal worden.

Het gewapende konflikt kan echter langer duren. Dit is o.m. afhankelijk van de vraag, hoe Lom Nol zich kan handhaven. Zoals ook de vraag, in hoeverre men slaagt de kmers te bevoorraden een rol speelt en de vraag, of de kmers over voldoende troepen kunnen beschikken, zodat een inzet van chinese vrijwilligers niet nodig is en dezen niet uitgezonden behoeven te worden.

U hoort het goed. Vrijwilligers worden gezonden. Of zij zichzelf zo beschouwen of niet, of zij uit China stammen of van elders, of zij naar Libanon moeten of naar Cambodja, vrijwilligers worden nog steeds voor het merendeel aangewezen en gezonden.

Alles saamvattende verwacht ik, dat dit konflikt militair t.m. 2 à 3 maanden aan zal houden, ofschoon de felheid van de aanval waarschijnlijk na rond 8 dagen voor goed zal gaan af nemen. Volgens mij moet men in de eerste week echter van beide zijden rekenen op een toename van geweld, grotere inzet van troepenmacht en gebruik van zwaardere wapens.

Indien echter na rond 20 dagen nog heftige strijd wordt geleverd, zal deze voornamelijk worden rond bepaalde plaatsen en rond enkele strategische punten.

Met een zich terugtrekken van China reken ik echter eerst na ongeveer 3 maanden. Mogelijk begint de terugtocht reeds iets eerder, maar dan zal zij zeker zeer traag verlopen. Na deze 3 maanden verwacht ik ook, dat er in Vietnam zelf grote geschillen ontstaan en mogelijk zelfs intern enige strijd geleverd zal worden.

De Sovjet-Unie zal volgens mij wel protesteren en mogelijk troepen samentrekken aan de chinese grens, maar is volgens mij niet geneigd, direct in te grijpen, daar het risico te groot kan worden. De chinezen beschikken ook over atoombommen, zogoed als de sovjets.

Dergelijke bommen op Vietnam betekenen niet veel in strategische termen. Bommen op China kunnen het potentiëel van dit land ten hoogste zeer beperkt aantasten. Een vijftal goed geplaatste atoombommen op de Sovjetunie zouden voor enige tijd rond 2/5 van de oorlogsindustrie van de Ussr kunnen stilleggen en bovendien een grote schade voor het aanzien van dit land ten gevolge hebben.

De russen hebben dus weinig of geen redenen om direct in te grijpen. Wel verwacht ik, dat men enkele kleinere grensgeschillen met China zal uitlokken, toenemende provocaties tegen chinezen zijn ook waarschijnlijk.

Te ver zal men m.i. echter ook niet gaan, omdat men weet, dat China nabij de russische grens rond 250.000 soldaten heeft liggen, die voor het merendeel zeer redelijk bewapend zijn. Men zou dus heel wat divisies in moeten zetten om hier op kortere termijn met enig succes te kunnen opereren.

Zou, wat zeer wel mogelijk is, China fel terugslaan, zo zou men ook zijn troepen grotendeels uit de satellietstaten terug moeten trekken. En vele van die oostblokstaten hebben de laatste tijd duidelijk laten bemerken, dat zij niet zozeer op de broederlijke bescherming gesteld zijn en zelf graag wat meer vrijheid zouden hebben. De kans is niet denkbeeldig, dat de socialistische troon in Moskou daardoor stevig aan het wankelen gebracht zou worden, wat ook intern heel wat problemen zou doen oplaaien, die men tot op heden met moeite weet te onderdrukken.

Ik neem daarom aan, dat een poging tot ingrijpen van Ruslnd voornamelijk op het diplomatieke vlak zal liggen, ofschoon men Vietnam natuurlijk wel zal steunen met wapens, goederen en militaire demonstraties.

Wat de verdere gevolgen van dit konflikt betreft: Er zullen natuurlijk in de Uno heel wat kreten worden geslaakt. De partijen zijn overigens nogal verdeeld, maar ik neem aan, dat men uiteindelijk toch tot 'n motie zal komen en dan gezamenlijk de handelwijze van China zal veroordelen, zonder daar verdere konsekwenties aan te verbinden.

Verwijten overigens, die de chinezen, geheel in overeenstemming met hun visie op pingpong-diplomatie, wel direct zullen terugspelen. Kortom: mogelijk wel veel lawaai, maar zeker weinig resultaat. Iets, wat trouwens kenmerkend is voor het doorsneeoptreden van der V.N.

Geestelijk bezien ben ik geneigd te stellen: Voor China betekent dit konflikt een mogelijkheid intern tot grote reorganisaties over te gaan. Het plan, zich op zeer korte termijn op te werken tot een belangrijke industriestaat, krijgt meer kans, waar te worden.

Voor de chinezen als volk bovendien een kans tot grotere geestelijke ontwikkeling, daar het voor hen eenvoudiger zal worden eigen inzichten te belijden en in de praktijk te brengen.

Voor de vietnamezen is hierdoor weinig veranderd. Zelfs hun korte tijd van vrede was een soort oorlog tegen de schade, die er was aangericht. Iemand, die in ruïnes woont, kan zijn oorlogstrauma niet zo gemakkelijk van zich afschudden. Zo dit al voor noord Vietnam geldt, het zuiden heeft recent nog grotere schokken te verwerken gekregen.

Belangrijkste geestelijk voordeel: door dit afgestraft worden, zullen de leiders er toe gebracht moeten worden hun eigen mogelijkheden opnieuw te waarderen. Dit zou ook voor het volk een betere benadering van de werkelijke mogelijkheden in kunnen houden.

Men meent in Vietnam elke tegenstander zonder meer aan te kunnen. Men heeft het gevoel, dat men immers de machtigste staat ter aarde, de Usa, heeft verslagen. Leiders en volk beseffen niet, dat zij daarin nooit zouden zijn geslaagd, indien de mentaliteit van de Amerikaanse soldaat anders geweest

ware.

Zeer veel heeft men ook te danken aan de wereldopinie, maar beide voorgaande invloeden zouden de strijd niet hebben beëindigd, wanneer er geen algehele omslag van mentaliteit in de Usa zelf had plaats gevonden.

De leiders echter zien dit alles als bijkomstig, zien zichzelf als feitelijke overwinnaars uit eigen kracht en overschatten zo hun eigen mogelijkheden op het ogenblik vaak danig. Zowel in militair opzicht als op andere gebieden.

Zoals men zelf aangeboden hulp alleen wilde aanvaarden, wanneer die geheel in overeenstemming met eigen wensen en voorwaarden werd gegeven, alsof men tot de wereld wilde zeggen: Jullie mogen ons wel helpen, maar alleen wijzelve weten, wat goed is voor ons en wat niet.

Wanneer deze zelfoverschatting verdwijnt, is de kans groot, dat men wat eerlijker en ook zelfs wat menselijker gaat denken. Misschien dat men dan zelfs beseft, dat velen van degenen, die men nu feitelijk uit zuid Vietnam verdrijft, of langzaam ombrengt door een soort dwangarbeid, in feite hard nodig heeft.

Misschien dat men daar dan ook eindelijk gaat beseffen, dat godsdienst en innerlijk leven niets te maken hebben met de wijze, waarop een gemeenschap uiterlijk vorm krijgt.

Een grotere geestelijke vrijheid als gevolg van dit konflikt, is denkbaar. Het is dan mogelijk, dat de vaak zeer uitgebreide kennis, die men in deze landen heeft omtrent o.m. onze wereld en de mogelijkheden van magie, weer wat meer op de voorgrond komen.

Mede daarom ben ik er van overtuigd, dat het voor Vietnam niet zo kwaad zou zijn om eens wat afgestraft, of tendele verslagen te worden. Ik hoop alleen, dat de schade, die wordt aangericht, niet al te groot zal worden. Want een volk, dat reeds zoveel geleden heeft, moet niet onnodig meer lijden dan onvermijdelijk is.

Met een in verhouding gering aantal slachtoffers en in verhouding niet al te zware schade - vergelijkend met de gebeurtenissen in het verleden - zoude mentaliteit hier gewijzigd kunnen worden. Meer is niet nodig.

Mogelijk komt men dan binnen nekele jaren ook hier zo ver, dat men de mens niet meer beschouwt als een factor binnen een systeem, maar hem ziet als een persoonlijkheid, die zijn beste uitingen ook kan geven binnen een bepaald systeem, wanneer hij maar zichzelf mag blijven.

Blijft de vraag, wat er voor het westen van dit alles verwacht kan worden. Om eerlijk te zijn: er zullen heel wat artikelen door heel wat landen versneld en toch nog op krediet aan China geleverd worden, inclusief moderne wapens.

Politiek betekent de gebeurtenis een waarschuwing aan vele kleine staatjes, die mener zich nu alles te kunnen permitteren, dat grote staten soms ook tegen de publieke opinie ingaande tot ingrijpen over kunnen gaan.

Zoals bepaalde leiders elders mogelijk nu zullen gaan beseffen, dat hun schijnbare onfeilbaarheid, afgedwongen met politieingrijpen, uiteindelijk toch maar een illusie is.

En mogelijk is het goed in te zien, dat een bondgenoot, die je nooit als zodanig hebt beschouwd, tot vijand kan worden. Laat ons niet vergeten, dat de meeste hulpgoederen voor Ho Chi Min eens via China kwamen, ook al kwam er een groot deel van uit Rusland. Wat overigens de chinezen op hun eigen wijze hebben opgelost: Zij verpakten alle russische hulpgoederen in hun eigen pakmaterialen, zodat ook dit uiterlijk tot chinese hulp werd.

Het geschil past overigens wel in het huidige wereldbeeld, waarin zoveel mensen teleur werden gesteld, die geloofden in hun eigen macht, de een op grond van zijn godsdienst, de ander op grond van zijn politiek. Als heerser ben je niet zeker meer, wanneer je boven het volk probeert te staan. Je moet met het volk, uit het volk en voor het volk werken, indien je wilt slagen. Zelfs in je geestelijke beginselen mag je in deze dagen niet meer alleen uitgaan, van hetgeen volgens jou juist is, maar je moet je baseren op hetgeen een volk wenst. Daarna kun je nog altijd proberen de juistheid van je eigen stellingen overtuigend op het volk over te brengen. Dit is een les, die overal in de wereld op het ogenblik wordt uitgedeeld. Daarom ziet het er op aarde soms zo chaotisch uit.

Wat het door u gestelde probleem betreft: ik meen, dat wij de komende 3 maanden veel lawaai mogen verwachten, een enkele chinese nederlaag en 3 à 4 z.g. overwinningen, gevolgd door een wapenstilstand en ontruiming van bezette gebieden, waarbij echter een uitzondering zal worden gemaakt voor enkele strategische punten aan de grens.

Ik meen, dat op de duur zowel Laos als Cambodje geheel in de chinese sfeer terecht zullen komen, waarnaast het mij overigens onwaarschijnlijk lijkt, dat de vorige machthebbers in Cambodja weer geheel en zonder beperkingen aan de macht zullen komen.

De moeilijke keuze voor vele landen in de wereld is in deze periode, of men zal leveren aan China of niet. Ik denk, dat de meeste landen uiteindelijk zullen leveren, ook de Usa: zaken gaan voor. Officieel zal men de levering mogelijk beperken, zonder dat dit werkzaam is. Kontrakten worden sub rosa gesloten en uitgevoerd. Vooral Japan zal China de komende 6 maanden heel wat leveren, voornamelijk electronica van allerhande aard, opwekkingsmachines voor electra, computers en wat machines.

Hiermede meen ik de zaak voldoende te hebben uitgesponnen. Wat ik gezegd heb, meen ik op grond van kennis en grootste waarschijnlijkheid geheel te kunnen verantwoorden. Hebt u commentaar?

x Heeft de Witte Broederschap hierin de hand?

- Niet direct. Zij heeft dergelijke conflicten wel voorzien, evenals nog meerdere soortgelijke conflicten in de loop van dit jaar, maar moeit zich er niet mee. Men gaat volgens mij uit van het standpunt, dat, zolang het beperkte conflicten betreft, de zaak weinig kwaad kan. Want de mensen zullen moeten veranderen en een aantal conflicten zal er ongetwijfeld toe bijdragen, die veranderingen te bewerkstelligen. Zou een conflict echter te ernstig dreigen te worden, dan zal men wel

ingrijpen, omdat dergelijke grote conflicten de neiging hebben alles te overheersen en daardoor noodzakelijke veranderingen in het menselijk denken zouden beperken of tijdelijk onmogelijk zouden maken.

Voldoende?

x Is er werkelijk een conflict tussen noord en zuid in Vietnam, waarbij zuidvietnamezen uit hun posities zouden worden gewerkt?

- U gebruikt verkeerde termen: De voormalige zuidvietnamezen, besmet als zij zijn door het kapitalisme, zijn niet geschikt voor leidende posities in het nieuwe Vietnam. Zo zegt men het daar.

Verder hebt u gelijk. Er zijn maar betrekkelijk weinig zuidvietnamezen, die op het ogenblik een behoorlijke positie in mogen nemen. Wat het ergste aankomt bij intellectuelen en stadsbewoners. Deze mensen waren gewend te leven in een in vele opzichten door het westen gedikteerde samenleving met alle bezwaren, mogelijkheden en luxe daaraan verbonden.

Voor hen waren handel, ~~omkoping~~ e.d. zeer belangrijk. Nu worden zij gekonfronteerd met de nogal rigide opvattingen van een land, waarin dergelijke zaken verachtelijk en strafbaar zijn, terwijl een landbouwer opeens even belangrijk of belangrijker is dan een stadsmens.

Naam, behaalde graad, bezit, betekenen niet zo veel meer, je vroegere aanzien is teniet gedaan. Van je geld kun je nog wel het een en ander bewaren, want niet alles is onteigend. Maar je hebt er niets aan, kunt het niet meer naar buiten brengen en kunt het niet naar eigen goeddunken besteden.

Daarom vluchten zovelen ook weg. Zij zijn immers in dit land opeens aangewezen, op hetgeen zij feitelijk zelf en met eigen handen kunnen doen, terwijl bovendien van hen wordt verwacht, dat zij openlijk altijd zullen spreken in de taal van het nieuwe regime.

Voldoende? Dan was dit de door u gewenste politieke voorlichting. Mag ik er van mijzelf nog iets aan toevoegen?

Wanneer u te maken krijgt met dergelijke conflicten in de wereld, zo wil ik u vragen het volgende in aanmerking te nemen: U bent in wezen niet in staat om op grond van feiten en met voldoende kennis hierin te oordelen.

Een groot gedeelte van het nieuws, dat u bereikt, is te ener of te anderzijde vertekend. Ook de berichtgeving is dus onvoldoende en staat geen verantwoorde oordeelsvorming toe.

Maar aan beide zijden hebben wij te maken met mensen. Wanneer u gevraagd wordt, iets te doen voor de gewonden en zieken in Vietnam en u weet, dat dit gebeurt in termen van het leveren van medicijnen e.d., kunt u daaraan rustig meewerken.

En wanneer u hoort, dat er een hongersnood is in China, of een tekort is aan bepaalde geneesmiddelen, werk dan rustig mee aan hulp in natura.

Want mensen moeten mensen helpen. En als steeds meer mensen leren hun ~~na~~ mensen te helpen, ongeacht de groep waartoe zij mogelijk behoren, slechts lettende op hun werkelijke behoefte en de omstandigheden, waarin zij verkeren,

dan is het misschien mogelijk, dat dergelijke dwaze geschillen steeds minder voor gaan komen. Dan is het misschien mogelijk, dat mensen met elkander leren praten en elkaar leren begrijpen, inplaats van een elkaar steeds weer verachten en bestrijden.

Het is veel belangrijker voor deze wereld, dat de mensen tegenover een ieder medemens leren zijn, dan dat zij zich voegen bij deze of gene partij en moedig strijden, vandaag voor Amerika, morgen misschien voor Nederland, overmorgen voor Vietnam, de dag daarop voor de PLO, Israel enz., steeds maar weer partij kiezende, steeds maar weer partijdig zijnde.

Want dan zal men minder snel over het hoofd zien, dat men bezig is, mensen op te offeren aan denkbeelden, ideeën, die mogelijk nooit in werkelijkheid kunnen worden omgezet.

Dat de hooggeplaatsten dit doen, is begrijpelijk. Zij kunnen vaak haast niet anders meer. Maar u, als een gewoon mens, moet nooit bereid zijn uw medemensen op te offeren aan geschillen omtrent denken, geloven. Probeer medemens te zijn en te blijven, zelfs wanneer dit betekent, dat u vandaag hulp verleent aan de mensen van Vietnam en morgen aan de mensen van China. Zolang het maar menselijke hulp blijft en niet wordt tot handel en wapenhulp.

Help, zolang je hierdoor ook maar iets van de ellende en nood van anderen kunt wegnemen. Dan handelt U juist. Op het ogenblik, dat u weigert medemensen te helpen, omdat zij behoren tot de andere partij, de verkeerde school, het verkeerde land of ras, zo zeg ik u, dat u de mensheid verloochent, uw eigen geestelijke ontwikkeling niet op het licht, maar op het diepste duister richt en bovendien helpt op aarde een toenemende chaos te veroorzaken, die juist door begrip van mens tegenover mens voorkomen zal kunnen worden en zelfs de mensheid kan helpen, haar bestaan om te vormen tot een waarlijk menselijke samenleving.

Vergeef mij deze oratio pro domo. Maar verdraagzaamheid betekent niet, dat je alles goed moet vinden. Wel, dat je een ieder in nood moet helpen, zelfs, wanneer je het verder niet met hem eens bent.

Ik dank u voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

In dit tweede deel van de avond - ik ben blij, dat ik het eerste niet heb gehad - zullen wij moeten nagaan, welke ellende u voor mij in petto hebt.

x Struktuur en eigenschappen van elementaire deeltjes.

- Een onderwerp, waarvoor ik mijzelf niet geheel kapabel acht. Ik kan er wel iets over zeggen, maar dat blijft dan toch wel erg aan de oppervlakte.

x Ik heb nog een onderwerp: wat gebeurt er met de sferen en de zielen daarin, wanneer door een wereldbrand de huidige stoffelijke ontwikkeling van de mensheid tot stilstand komt?

- Goed. Ik zal dan eerst proberen kort iets over die kleinste deeltjes te zeggen en daarna nog iets over die sferen. Overigens is die vraag over de sferen zo iets als: wanneer de ijsfabriek op de hoek afbrandt, hoe gaat het dan met de koffiebranderij een blok verder? En die laatste brandt gewoon door.

Deeltjes dus. Wanneer wij spreken over de kleinste deeltjes, hebben wij het over deeltjes, die volgens menselijke opvattingen niet meer deelbaar zijn.

Bezie je de structuur van de werkelijk allerkleinste deeltjes, zo blijken zij in wezen energie te zijn. Zij komen in verschillende vormen voor. In vele gevallen blijken echter deze allerkleinste deeltjes in verschillende samenvoeging een groter deel te vormen, dat volgens de mensen nog ondeelbaar is.

Wie b.v. een proton zou ontleden, komt tot een samengesteldheid in kleinste deeltjes, waar je werkelijk nog even van op zoudt kijken.

Ik spreek nu verder in vergelijkende termen: Wanneer je een werveling kunt veroorzaken, die zo snel is, dat zij tegenover tragere lichamen zich als een vastwand gedraagt, is zij voor de trage lichamen in feite materie.

Wanneer je een soort magnetische werveling kunt veroorzaken, die zodanig wervelingsfrequentie bezit, dat zij daardoor alleen reeds uit de omgeving steeds weer kracht opneemt en zo haar eigen werveling in stand houdt, dan krijg je in feite te maken met een gesloten krachtveld, een structuur, die zich in alle opzichten t.a.v. de wereld daarbuiten zal gedragen als vaste materie.

Heb je verschillende van dergelijke wervelingen, dan kunnen deze verschillende frequenties gebruiken en daardoor een reeks eigen kwaliteiten en verschillende omvang bezitten.

De verschillen in kwaliteit komen tot uiting in de wijze, waarop het veld wervelt, de afscherming tegen de indringende waarden van buitenaf, die daardoor optreden en de kracht van het opgewekte veld, zover dit naar buitentoe merkbaar is.

Op grond daarvan kun je dergelijke wervelingen dus in soorten gaan onderscheiden en spreken van verschillende soorten kleinste deeltjes. De reactie op de velden van andere deeltjes speelt voor de mens bij eigenschapsbepaling eveneens een rol. Daarom zegt men b.v., dat een electron een negatieve lading heeft, ofschoon dit ook betekent, dat het electron in een stroomketen een positieve bewegingswerking tot standbrengt.

Zo kun je ook zeggen, dat een proton - in zich een samengesteld geheel - een positieve lading heeft en dat een neutron geen kenbare lading heeft, omdat de daarin samenwerkende kleinste deeltjes een actieve veldvorming naar buitentoe voor elkander onmogelijk maken.

Dank zij deze verschillen is het de mens mogelijk, deze in feite geen werkelijke massa, maar energiedragende wervelingen als kleinste deeltjes te benoemen en met eigenschappen te omschrijven.

Op deze wijze wordt ook mogelijk, de samenstelling van

atomen aan te duiden met: zoveel omlopende electronen, zoveel protonen en zoveel neutronen in de kern.

Maar al noemt men dit dan materie, wanneer u het fijne van de zaak niet uit het oog wilt verliezen, zult u moeten onthouden, dat al deze deeltjes niet meer of minder zijn dan energie, die door haar wijze van verwerveling het karakter van het "deeltje" bepaalt.

Kortom; structuur van deeltjes is in feite energie. Overal is energie, maar deze zal eerst kenbaar worden, wanneer zij in een werking tot uiting komt. Voorbeeld: een steen op de top van een berg heeft "energie van plaats". Je bemerkt daar alleen iets van, wanneer de steen valt en dus haar energie wordt omgezet in beweging.

Kortom: energie van plaats is in feite een potentiële energie van beweging; beweging op zijn beurt is weer potentiële warmte of een andere vorm van energie.

Nu bestaat de ruimte in feite uit een aantal rustende velden, waarvan de krachtlijnen - vergelijkend gebruikt - een potentiële energie behelzen.

Materie kan op snijpunten van krachtlijnen ontstaan en wel op het ogenblik, dat het evenwicht tussen deze velden tijdelijk verstoord wordt. De werveling, die ontstaat, zal eveneens op de krachtlijnen inwerken en, mits zij snel genoeg is, haar eigen structuur hierdoor in stand kunnen houden.

Ontstaan er op deze wijze voldoende kleinste deeltjes, dan zullen dezen geneigd zijn volgens hun aard met anderen bindingen aan te gaan. Hierdoor ontstaan structuren, die men b.v. atomen noemt. Vanuit het standpunt van heersende wetten, behoud en verbruik van energie zou je echter evengoed kunnen spreken van minimale zonnestelsels.

Zoals ik u reeds mededeelde, weet ik van dit onderwerp niet bepaald veel. Wel kan ik u er nog op wijzen, dat de wijze, waarop de werveling plaats vindt - vergelijkenderwijs de richting van de draaiing - voor de reactie in de buitenwereld van groot belang kan zijn.

Wanneer je te maken krijgt met materie en antimaterie, heb je in feite twee vormen van materie - kracht dus -, waarvan het wervelingsmoment tegengesteld is. Dit betekent dan weer, dat, zo twee van die deeltjes elkaar raken, zij elkaar afremmen. Waardoor de energie, die zij elk bevatten, van het ene ogenblik op het andere vrijkomt.

Soms hoor je wel eens beweren, dat antimaterie explosief is of werkt. Juist is dit niet. Antimaterie gedraagt zich precies zo als normale materie. Zij wordt slechts in kracht ontbonden, wanneer een deeltje in contact komt met een anders wervelend deeltje.

Dat theoretisch dergelijke explosies tot de heftigste in de ruimte behoren, is te danken aan het feit, dat zelfs wanneer slechts twee kleinste deeltjes elkander raken en tot energie herleid worden, een soort schok, een verstoring van de normale gang van zaken, ontstaat, waardoor steeds meer deeltjes van beide soorten materie met elkaar in contact zullen komen.

Vergelijk het sneeuwbaaleffect, wat de atoombom tot een zo destructief wapen maakt. De binding van een atoom wordt verstoord door een indringend deeltje. Het bindende veld wordt

omgezet in bewegingsenergie. De deeltjes dringen in andere atomen door, waardoor weer meer deeltjes versneld atomen binnendringen enz. Bij elke botsing komt bovendien wat energie vrij in de vorm van warmte, straling dus. De versnelde deeltjes zijn de "vrije radioactiviteit", die bij de explosie ontstaat.

Kleinste deeltjes, bestaande uit zuivere energie, kunnen alleen of in samenhang bovendien een beweging in de ruimte vertonen. Hierbij zullen zij echter niet gebonden zijn aan alle voor u geldende ruimtelijke wetten, maar functioneren op grond van harmonieën. Een deeltje kan dan ook van baan veranderen, zonder dat de tussen de banen liggende ruimte doorlopen wordt. Komen dergelijke sprongen regelmatig voor, dan spreekt men van baan-resonantie. Hierbij kun je alle banen te voren bepalen, waarop een deeltje in verschijning kan treden.

Wanneer b.v. een electron in resonantie komt met een andere tijdruimte verhouding of baan, zal het onmiddellijk op deze nieuwe baan optreden, zonder dat je kunt zien, hoe dit in zijn werk gaat. Het verdwijnt eenvoudig op de eerste baan en ontstaat gelijktijdig opnieuw in de tweede baan.

Men kan ook andere deeltjes soortgelijke bewegingen zien maken, maar dit verschijnsel is op aarde naar ik meen nog niet zo bekend. Wel weet men hier nu reeds, dat het mogelijk is, extra deeltjes een snelle beweging te geven en zo a.h.w. in een van de harmonische punten van aan atoom zijn baan te doen voortzetten. Een proces, waarbij onder omstandigheden eveneens grote energieën vrij kunnen worden door de reactie van kernen op dit toegenomen aantal omlopende electronen.

Ten laatste wil ik u er op wijzen, dat deeltjes, die zozeer met elkaar in beroering komen, dat zij onderlinge banen van vaste duur gaan lopen, gezamenlijk hierdoor een veld naar buitentoe gaan vormen, dat zij weer als een eenheid optreden. Het is mogelijk, dat in een dergelijke samenstelling kleinste deeltjes van verschillende werveling voorkomen - materie en antimaterie zou je kunnen zeggen - zich toch zonder explosie bewegende binnen een enkel veld naar buiten toe.

Ik hoop hiermede voldoende over dit punt gezegd te hebben. Zoals reeds gezegd: ik weet er niet al te veel van. Maar wanneer u vragen hebt, kun u dit natuurlijk wel stellen, ook al zal ik mogelijk een antwoord schuldig moeten blijven.

Geen interesse? Dank U. Dan blijft ons alleen nog die vraag over de sferen. Die er in feite op neerkomt, dat men zich afvraagt: wanneer de aarde eens met een klap zou verdwijnen, of tijdelijk onbewoonbaar wordt, waar blijven de sferen dan.

Nou, die blijven dan precies, waar zij waren. In de moderne tijd zal het ook bij u in de buurt mogelijk wel eens gebeuren, dat er een school gesloten wordt. Verhuist u dan? Wel neen. U stuurt eenvoudig de kinderen naar een andere school.

Zeker, die kinderen kunnen daar wel eens met wat aanpassingsmoeilijkheden te maken krijgen. Maar het leerproces gaat verder, al moet soms een kind wel eens blijven zitten, terwijl het in de oude school mogelijk nog net zou zijn overgegaan - of bestaat dat ook al niet meer bij jullie?

Zeker, wanneer de aarde opeens verdwijnt of onbewoonbaar wordt, kan in de menselijke vorm op aarde geen stoffelijke bewustwording meer worden opgedaan.

Maar het stikt nog van de planeten in de ruimte, dus gaat degene, die moet inkarneren, dan voorlopig maar naar een andere school.

Dit betekent, dat de mogelijkheid tot stoffelijke bewustwording niet stil komt te staan, maar zich alleen zal verplaatsen naar een ander scholingsoord, waar mogelijk ook afwijkende condities bestaan.

Wat er met de sferen verder gebeuren kan? Ik denk wel, dat vele indelingen, die men op aarde daarvoor heeft bedacht, dan in het vergeetboek zullen geraken. Zij zijn n.l. voortgekomen uit de ordeningsbehoefte van bepaalde mensen, denkers, en vormen geen feitelijke aanwijzing voor vaststaande structuren in de sferen zelf.

Persoonlijk zou ik het niet erg vinden, wanneer dergelijke misleidende aanduidingen reeds nu zouden verdwijnen. Het werkt op mij frustrerend, wanneer ik door kom en iemand, die denkt er veel van af te weten, informeert na een paar woorden reeds, uit welke sfeer je wel stamt, de tweede, de derde of de vierde.

Zelfs wanneer je denkt, ik laat de boot in het midden en dus, niet geheel oprecht, stelt, dat men u wel tot de derde sfeer mag rekenen, is het niet voldoende. De vraag volgt: tot welke straal behoort u? Ik ben dan altijd weer geneigd om te zeggen: tot de donderstralen...

Maar je kunt sommige mensen niet duidelijk maken, dat het hierbij niet gaat om onaantastbare feiten, maar om kunstmatige indelingen, die een grotere oriëntatiemogelijkheid kunnen bieden voor hen, die zich het bestaan in de sfeer niet meer kunnen herinneren.

Wanneer wij spreken over stralen, geven wij hiermede geen oord of aard aan, maar een invloed. Spreken wij over de heren der stralen, dan spreken wij in feite over kwaliteiten, die mensen eigen kunnen zijn, een soort gave, waardoor je gegevens van 7n bepaalde kwaliteit sneller en beter verwerkt, dan iemand die "onder een andere straal valt".

Onthoud u maar, dat aanduidingen geen verschil maken in de werkelijkheid. Of je je nu putjesschepper noemt of rioler, stinken doet je werk toch. Misschien kan ik u de zaak zo duidelijk maken:

De sferen, waarvan men spreekt, zijn geen afzonderlijke ruimten, maar een soort levensniveaux. Mogelijk hebt u wel eens opgemerkt, dat een gastarbeider, die geen nederlands spreekt, in uw land in feite toch in een ander soort wereld leeft dan u.

U ontmoet zo iemand wel, hij kan van vele zaken gebruik maken wanneer hij wil, maar op de een of andere wijze is hij geen deel van de gemeenschap, gedraagt zich afwijkend, denkt anders en heeft de grootste moeite, duidelijk te maken, wat hij wenst of wat hem beweegt.

Noem nu het geheel van de sferen even Nederland. U komt daar. U beschikt over een bepaald bewustzijn. U hebt dan een ervaringstaal gemeen met een aantal andere entiteiten. Dit is dan uw wereld, uw sfeer.

Wanneer er nu iemand met een lager bewustzijn voorbij komt, hebt u te weinig gemeen om een werkelijk contact mogelijk

te maken, tenzij u tijdelijk zelf tot zijn peil afdaalt. Het zelfde geldt voor een hogere geest: deze kan met u kontakt opnemen, mits hij zich tot uw peil beperkt. Wat hij mogelijk doet om u even te helpen, of u enige leringen te geven, maar daarna zal hij toch weer voornamelijk kontakt hebben met degenen, die zijn gelijken in bewustzijn zijn. Een land dus, waarin wel allen wonen, maar waarin verschillende graden van bewustzijn voornamelijk onderling kontakt hebben.

Daar dit land bovendien niet stoffelijk is, zal het niet beïnvloed worden door enige gebeurtenis op aarde, tenzij mogelijk in het bewustzijn van degenen, die deze wereld betreden en de mogelijkheid tot verdere bewustwording voor degenen, die dit land tijdelijk verlaten.

Is dit voldoende? Hebt u vragen?

x Is onze aarde dan niet een zeer bijzondere planeet?

- Dat praten jullie elkaar wel steeds weer aan. Maar denk nu eens redelijk. Er zijn miljoenen planeten in de ruimte. De uwe ligt in een van het melkwegstelsel uitwaaiende, arm, ver van het centrum, draaiende rond een niet geheel stabiele g-ster.

Mogelijk menen jullie, dat de mensen dan toch maar erg bewust zijn en dat dit het bijzondere is. Ik kan het mij voorstellen, omdat jullie in de stof geen andere werelden leren kennen. Maar wanneer je zou weten, wat een bewuste wereld werkelijk is, een wereld, waarin alleen bewustzijn en betekenis voor anderen voor het leven bepalend is, zouden jullie wel anders denken.

x Ik dacht, dat de schepping van de aarde iets heel bijzonders was. Een mens kan nog niet eens een plant scheppen.

- Ik zie niet in waarom, tenzij u wilt stellen, dat de schepping van alle planeten, waarop leven voorkomt - in het melkwegstelsel alleen reeds enkele honderdduizenden - iets heel bijzonders is. Dat zou ik dan met u eens zijn.

Op aarde zijn planten en een mens kan die niet scheppen? Zeker. Maar er is ook leven op planeten met een chlooratmosfeer, een methaan-atmosfeer, een amoniak-atmosfeer, om er enkele te noemen. Planten en levende wezens als dieren en zelfs mensen.

Er zijn zelfs enkele planeten, waarop een soort levende kristallen bestaan. Wanneer er zovele verschillende planeten bestaan, elk met hun aangepaste vormen van leven, lijkt het mij te vergaan, om alleen de schepping van uw aarde tot iets bijzonders te benoemen. Maar ja, mensen denken nu eenmaal meestal egocentrisch. Vergeef mij, dat ik hier met u van mening verschil.

Wanneer de kosmos 'n soort meesterwerk van een kosmische Rembrandt is, is de aarde een enkel spoortje in een penseelstreek, de vage aanduiding van een enkel dassenhaartje. Deel van het geheel, jazeker, maar op zich onbelangrijk en alleen van betekenis door het geheel, waarvan het deel is.

Maar ik moet gaan sluiten. Ik hoop, dat ik u niet geheel teleurgesteld heb. Tot slot nog een raad: Windt u dit weekend vooral niet op, want als u denkt, dat u moogt exploderen, krijgt u een terugslag te verwerken, waar u nog lang last van zult hebben. Goeden avond.

d.d. 23 februari 1979

(alle onderwerpen en vragen bekoft)